

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

אדם שקיבל תלושי מזון האם צריך להפריש מהם מעשר כספים תשובת הרה"ג אורן צדוק שליט"א מחה"ס שו"ת אורן של חכמים ועוד נשאלתי על ידי ידידנו הגאון המפורסם ר' גמליאל רבינוביץ שליט"א, היות שהמדינה מחלקת כעת תלושי מזון לזכאים, האם המקבל תלושים אלו צריך להפריש 'מעשר כספים' משוויותם, כפי מנהגו הטוב אשר נוהג בשאר כספים שמרוויח?

המשך בעמוד השלישי

וקראתם בעצם היום הזה מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו חקת עולם ככל מושבתיכם לדרתים (ויקרא כג. כא)

מובא בספרי (ועיין צמצומי לשון בעמ' ג' בגיליון) פרשת ראה בזה"ל: רבי שמעון אומר: פסח וחג שאין עונת מלאכה בשדה — זה שבעה (ימים) וזה שמונה; עזרת שהיא עונת מלאכה, אינה אלא יום אחד בלבד. מלמד שחס הכתוב על ישראל. עכ"ל.

ואנו בענינותן בס"ד נרחיב ונבאר את שאלת המדרש וביזה נבין גודל התשובה. ידוע שכל שעבוד ישראל במצרים וגאולתם אינו אלא בכדי שיוכלו ויהיו מסוגלים לקבל את התורה, שיהיו מורגלים בשעבוד וכו'. ואף שהייתם במדבר ארבעים שנה, סבב הקב"ה גם בכדי שיהיה להם אוכל ושתיה בנקל למען יוכלו ללמוד התורה ללא הפרעות שזה קיום הבריאה (ירמיה לג. כה) 'אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת'. נמצא שחג הפסח וחג סוכות אינם אלא טפלים לחג מתן תורה. א"כ תימה גדולה מדוע חג הפסח וחג סוכות הינם שבעה ימים, ואילו החג העיקרי חג מתן תורה הוא רק יום אחד? ולא עוד, אלא שגם על פי התורה מי שלא הספיק להקריב את קרבן חג שבועות ביום הראשון הולך ומקריבו עד י"ב סיון, דנתנה לו התורה שבוע שבוע כמו חג פסח וחג שבועות כמבואר בגמרא (תמגה יג) מהברייתא. וע"כ גם כיום אין אומרים תחנון עד י"ב סיון. א"כ גדלה התימה למה באמת צייתה תורה לחוג את חג השבועות רק יום אחד?

ועל זה משיב המדרש 'מלמד שחס הכתוב על ישראל, ע"כ. ר"ל, חג פסח וחג סוכות האדם לא טרוד ולא בהול כי אין לו עתה מלאכה, אם יאמרו לו תשב בביתך שבוע ותחגוג, הוא ישמח שמחה גדולה. אך חג שבועות שהוא חג הקציר, והמלאכה בשדה ממתנת טרוד הוא, חס ה' ב"ה על עמו מאהבתו אותם, וקיצר את החג אשר חשוב הוא מיתר החגים. שהרי מובא במדרש על פס' (משלי ח. ל) ואהיה אצלך אמן ואהיה שעשעים יום יום משחקת לפניו בכל עת', שהקב"ה השתעשע עם התורה יום יום כשהיתה אצלו ונתנה לישראל שיהגו בה, עכ"ז קיצר את החג של לימוד התורה, משבוע שלם ליום אחד בלבד.

וכמו"כ נלמד אהבת ה' לעמו, ממה שמחשב הקב"ה גם צער קטן מאוד שעובר על האדם, שזה בגדר יסורים לאדם, וכמו שמובא בגמרא (ערכין טז) עד היכן תכלית יסורין... רבא ואיתימא רב חסדא ואיתימא רבי יצחק ואמרי לה במתניתא תנא, אפילו הושיט ידו לכיס ליטול שלש ועלו בידו שתים... וכל כך למה? דתניא דבי רבי ישמעאל כל שעברו עליו ארבעים יום בלא יסורין קיבל עולמו. עכ"ל. וזאת על אף שכל אבא מאיתנו לא היה חושב כלל שבנו מתייסר כאשר צריך להשיב שוב ידו לכיסו להוציא מטבע נוסף.

עוד מצינו שמאהבת ה' לעמו החשיב להם גם דברים המחויבים לפי השכל. שהרי כתב מהרי"ץ בעץ חיים ח"א דף פ' ע"ב על משנת ר' חנניה בן עקשיא, בזה"ל: רצה הקב"ה לזכות את ישראל. הקשו הראשונים ז"ל דאדרבה, אם היו המצות מעטים כל הרוצה ליטול את השם יבא ויטול אכן בריבויים יחוייב שאם יתרשל אדם באחת מהם ואשם. ותירצו, דאדרבה אם היו מועטות מי ומי ישיגם, אכן אחר שהם מרובות זה זוכה באחת וזה זוכה בא' וחבירו באחרת, לכך הרבה להם תורה ומצות דאם לא יקיים זאת יקיים האחרת וביזה יזכו כל ישראל. אי נמי, שיש הרבה מצות שהשכל מחייבם ולא היה ראוי לצוות עליהם, אמנם רצה ה"ה לזכותם וצווה עליהם גדול מצווה ועושה. ואמר תורה כנגד דברים שאין השכל מחייבם. עכ"ל.

ודברים אלו צריכים להכניסם עמוק עמוק בלב הילדים, ולדבר עמהם על אהבת ה' אתנו, ולא במשפטים בלבד כגון, 'ה' אוהב אותך' וכו"ב. דבזה הילד אינו מרגיש בכך שה' אוהבו. משא"כ אם מפשיטים הדברים כמובא לעיל, וכן אם הוא מספר מעשיות לילד בדאגת ה' אליו, תגדל אהבתו להש"ת, כי בזה ירגיש שה' אוהבו. וע"כ צייתה התורה לאדם להתבונן בנפלאות ה' בבריאת האדם ובחידוש העולם יום יום, ובהשגחת ה' על ישראל אשר היא כבשה בין שבעים זאבים, ובעצם קיום האדם הן בגופו והן בהונו. וזה אחד הדברים אשר ניכרו לעין כל אצל אבותינו ואמותינו הקדושים שבכל עת וזמן הודו ושבחו להש"ת בקול רם ובנפש שוקקה, והלואי וזוכה להיות כמותם.

יבורך משפע בריכה העליונה, האישי היקר במעלה, אשר עושה רבות למען המוסדות, ומחזק ומגדל מסורת אבות, ר' ברק צברי הי"ו. ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה, ויראה ברכה בעמלו, ויהי ה' עמו, וכל צאצאיו יהיו כמותו, ויהיו ממפיצי התורה וממעתיקי השמועה לדור הבא ולכל הדורות, אכ"י

מהליכות אבותינו

ההווי מכבדין זה את זה

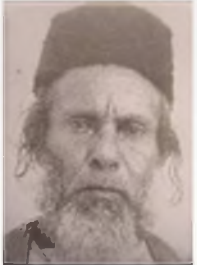
מובא בספר 'אוסרי לגפן' שיחות מוסר על לקו"מ עמ' ק"י בזה"ל: מצוי הדבר לשמוע אנשים מלעייזים על ת"ח וצדיקים

פתרונות 'לפרשת אחרי מות וקדושים' אחודה חידה! לא תאכלו על הדם (ויקרא י"ט. ט) לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם (ברכות י"ז) ועיין רש"י על החומש. הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו. מי בתמונה: שבוע אחרון לפתרונה!

אזרחי ארצה הוא יצא והוא נצטוו להוציא והם בפועל הוציאוהו בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מפורסמים, והלב תוהה ותמה מה גורם לכך שאנשים הנחשבים יר"ש ומקפידים על קלה כבחמורה, נכשלים בחמורי חמורות של לשה"ר והוצאת דיבה אפ"י על גדולי הדור. וקבלנו בזה דפעמים הגורם הוא מה שבא אותו גדול הדור לידי גאווה וזחות דעת, דאז מקים עליו הש"י בנ"א שיחלקו וידברו עליו וע"י הביזיון ישפיל דעתו. ועוד קבלנו בזה, דמאיךך דואג הש"י לאותו צדיק שתסור מעליו המחלוקת (דסוף סוף אותם בעלי מחלוקת אינם יודעים שנכשל בגאווה, וגם כשישפיל דעתו יכולים להמשיך בדיבוריהם) והוא ע"י צדיק אחר (דאין אסור מתיר עצמו מבית האסורים כנודע). ואין הכוונה שהצדיק האחר מודע למחלוקת זו, אלא פתאום מרגיש שעולות בראשו מחשבות זרות הקשורות לאותה מחלוקת, כגון קושיות הבל על אותו צדיק, והוא תמה על עצמו מדוע עולות במוחו מחשבות אלו ומבלבלות אותו בעבודת ה' (בתורתו או בתפילתו) ומנסה להעלות המחשבה לשורשה, דהיינו להגיע לשורש הטוב של אותה מחשבה, כדרך הצדיקים להעלות באופן זה את המחשבות הזרות, ואינו מצליח (כי לא זה הטעם שעלתה במוחו מחשבה זו) ואז מתאמץ לבטל המחשבה ומגרשה, ובוה פועל שבעלי המחלוקת (שהם האבות של אותה מחשבה) ג"כ יתרחקו ממחשבתם ויתאשו ממנה עד שתבטל המחלוקת, והוא פלא.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

אמנם פעמים שהמחלוקת על הצדיק אינה מחמת שום חסרון ופחיתות של גאווה וכיו"ב מצידו, אלא אדרבה, כיון שהצדיק עולה ומתעלה בעבודת ה' והולך ומתפרסם בין הבריות, מעורר קנאת המקטרגים ומתאמצים להפריעו מלהוריד שפע מלמעלה כדרכו הטוב, ואז מה עושה הקב"ה – נותן בלב צדיק אחר (פעמים במודע ופעמים שלא במודע) לעורר מחלוקת נגדו, ועי"ז מתכסה פרסומו ומבטל קנאת המקטרגים, וממילא יכל להוריד השפע באין מפריע. ולזה רמזו חז"ל בעומק לשונם – כל מחלוקת שהיא לשם שמים (לשם שמירת הצדיק המכונה שמים – אדם שמימי) סופה להתקיים (לקיים השפע והברכה). ולמדנו מכאן כמה צריך לברוח מן הפרסום, ואל יתמה עובד ה' אם מיד כשמתפרסם באות עליו מחלוקת, דהוא לטובתו ממש (הן אם הוא מטעם הראשון דגאווה, הן אם הוא מטעם השני דהשתקת המקטרגים), וידועים מעשים מכמה תלמידי הבעש"ט ועוד בעלי עבודה, שעוררו מחלוקת על צדיקים צעירים שהתחילו להתפרסם, כדי שלא יזקו ע"י פרסומם. עכ"ל. גם בדורנו זה מצינו זאת רבות ובפרט על צדיקים אמיתיים, ומהנ"ל מובן הכל. וזה דבר שלא היה מצוי בתימן אך אירעו מקרים שכאלה, ומי שנכווה בגחלת הצדיקים ניווק. אחד מהמעשים העלה הרב אברהם ערוסי זצ"ל בחיבורו קורא הדורות עמ' רע"ז (מהדורת נוסח תימן) וז"ל: גם פעם אחת היה בעיר רב אחד, שמו מוהר"ר חיים בן יחיא אלצוראני, שהיה חריף ובקי במקרא, במשנה ובהלכה, ועודנו רך בשנים. והיה מתנשא לאמור, אני אהיה ריש מתיבתא. ונשא ראש להקל בכבוד הרב ז"ל, ולא יפה לעשות כן. ואפילו הם שני תלמידי חכמים שווים, אסור להקל בכבוד חברו, דשמא אחד מהם יותר גדול מחברו, דשמא זה בקי בשמעתא וזה בקי באגדתא, או שמא זה תנא וזה דרשן, או שמא זה גמ"רן וזה מקובל. דשמא יכוח בגחלתו של חברו, כמו שאמר התנא והו"י דהיר בגחלתן שלא תכוה, שנשיכתן נשיכת נחש ועקיצתן עקיצת עקרב וכל דבריהם כגחלי אש. וגמרינן מתנורו של עכנאי. וכן ציוה רבי אליעזר לתלמידיו, הזהרו בכבוד חבריכם וכו'. כל שכן וקל וחומר אם הוא גדול ממנו בשנים והוא זקן, דאפילו הקדוש ברוך הוא בעצמו נוהג כבוד בוקנים, דכתיב ונגד זקניו כבוד. ולכן מקלות דעתו נשאו לבו להעיז פניו.

פעם אחת ביום שבת קודש היה ספר תורה פתוח, והקורא מברך, והמתרגם טעה בדבר שאין מחזירין אותו. גער בו בניזיפה מרי חיים אלצוראני לחזור. אמר לו הרב ז"ל, לא צריך, דאין מדקדקים על התרגום. אמר לו, מי שמך לאיש שר ושופט עלינו, האחד בא לגור וישפוט שפוט. אמר לו בבקשה, אל תעיז פניך, פן תענש. למחר עלה רבי חיים אלצוראני אצל המושל, נתן לו שוחד והלשין עליו. ויאסוף אותו אל משמר מהבקר עד הערב, והניח עליו קנס. והוציאו בערב, ויהי כמחריש.

ויהי מידי חדש, זכר הרב ז"ל את אשר עשה לו רבי חיים אלצוראני. והרב יצא ביום השלישי אל השוק, ויעבור דרך החנות של רבי חיים אלצוראני, כי נפח הוא לוטש חורש ברזל. והוא עבר דרך השער ואמר לו, שלום עליכם רבי ומורי, ונתן עיניו בו והלך לו. הוציא רבי חיים אלצוראני את המחרישה מתוך האש לתקנה, ונתזה חתיכה ממנה והיא להבת אש, ונתקעה בגובה רגלו. והוא צעק וי, וי, מר המות. באותה שעה נשאוהו אל הבית במיטה, ונפל למשכב, ולא ינוח ולא ישקוט ולא יישן, לא יום ולא לילה. בבקר יאמר מי יתן ערב, ובערב יאמר מי יתן בקר, בכליון עינים ודאבון נפש. ובאו כל הרופאים ולא יכלו לרפאותו.

ישב חולה תשעה חדשים, ולא עלתה לו ארוכה ולא תעלה למכתו. באו אליו בני אדם והכוהו בדברים. אמרו לו, אל תחשוב בלבך שתעלה לך תרופה למכתך, מפני שאתה העזת פניך כלפי הרב, וכל שכן אתה חטאת לו, ואתה אסרת אותו בבית הסוהר, וקנסת אותו. עתה אם תסיר גבהות לבך ותשפיל את עצמך לפניו ותבקש ממנו מחילה, אפשר תהיה מחלים. ואם לאו, דע כי מות תמות. אמר להם, לכו וקיראו לרב לבקש ממנו מחילה, ואתם תעזרו לי להפציר בו למחול לי.

וכן היה. הלכו וקראו לרב ז"ל, ובא ועמד ונתחנן לו, וביקש מחילה ממנו. נשק ברכיו ולחך עפר רגליו ואמר, חטאתי להשם אלהי ישראל ולתורתו הקדושה, ולך אדוני מורי ורבי נר ישראל פטיש החוק עמוד הימיני. ועתה שא נא חטאתי ומחול לי, ודי לי תשעה חדשים שעברו שקבלתי יסורים קשים עוים ומרים, ותדד שינה מעיני.

אמר לו הרב, לכה נא איעצך, שמע עצה וקבל מוסר, דאסור לו לאדם להקל בכבוד בעל תורה, ואפילו עודנו רך בשנים, דהוי צורבא

לרפואת שירה בת נח לוי בשכחע"י	לרפואת שושנה בת יחיא רייבי בשכחע"י	לזש"ק תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה	לרפואת יוסף בן משה דנין בשכחע"י
-------------------------------------	--	--	---------------------------------------

מהליכות אבותינו

ספרי – הוא מדרש ספרי, מה שכיום אומרים ספרי.

מרבנן הוא, וקודשא בריך הוא תבע יקרא דאורייתא ויקרא דתלמידי חכמים יתיר מיקרא דיליה. וילפינן מירבעם דעל דפשט ידיה למתפש לעדו נביאה, כתיב ביה ותיבש ידו, ועל דפלח לעבודה זרה לא כתיב ותיבש ידו. כל שכן וקל וחומר חכם, דחכם עדיף מנביא, דלא חרבה ירושלים אלא על שביוז בה תלמידי חכמים, דכתיב ויהיו מלעיבים במלאכי אלהים ומתעקתעים בנביאי ובוזים דבריו, עד עלות חמת השם עד לאין מרפא. מאי עד לאין מרפא, אמרו חז"ל, כל המבזה לתלמידי חכמים אין לו רפואה למכתו. עתה חזק ואמץ ויהי אלהים עמך ותתרפא תכף, שהרי כתיב ארפא משבתם אוהבם נדבה כי שב אפי ממנו. אמור הפסוק הזה שלשה פעמים, יחינו מיומיים ביום השלישי יקימנו ונחיה לפניו. רפאני ה' וארפא הושיעני ואושעה כי תהלתי אתה.

ובאותה שעה נרדם בשינה, שישב תשעה חדשים מעוצם הכאב, ותידד שנתו מעינו. ביום השלישי יצא אל החנות למלאכתו, כי נרפא הנגע [כל אלה עיני ראו ולא זר]. עכ"ל.

וע"כ יפתח אדם עיניו בין אם הוא מהמון העם ובין אם הוא תלמיד חכם לידע להכיר מקומו ולכבד כל אחד ואחד כפי הראוי לו.

מחידושי רבותינו

ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן (ויקרא כא. א)

ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ש"ת גי' ש"י טו"ב עם ג' כוללים. אפשר לרמוז בזה כי הקב"ה אמר למשה שיאמר לישראל שהם נקראו כהנים בסוד ואתם כהני ה' תקראו שכל הרוצה להנחיל טו"ב הצפון לצדיקים שהוא ש"י עולמות וליקרא טוב שהוא בחינת היסוד יזהר בתכלית הזהירות שלא יטמא נפשו בטומאת סט"א ויתחייב ח"ו לירד לגהינם שהוא גי' בעמיו"ו שכן תמצא לגהי"ם חסר יו"ד גי' בעמיו"ו בדקדוק, וקרי ביה לנפש לא יטמא, לנפשו לא יטמא כי המטמא נפשו ממילא גם גופו טימא וצריך שריפת גוף ונשמה לטהרם מחלאת הזוהמת שהאש בגהינם תאכלם ותכלם ואח"כ קרי בו עמי פי' קדושה שהיה בו בגוף ונפש הזוה עמי במחצתי שהו כי אם לשארו הנשאר ממה שאכלה אש גהינם לו להקב"ה והוא חלק אלוה ממעל והוא הקרב אליו לאו"א עליון. ולבנו ולבתו שידוע שהנשמות הם קרובים לזו"ן הנקראים בני לאו"א ואח ואחות לנשמות ישראל וכל ישראל יש להם חלק לעוה"ב שני ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ היינו ארץ החיים שהוא ש"י עולמות כמ"ש.

(בספ צרףי' למהר"ם צפרה זצ"ל)

פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

הנראה שאין הצורך לעשר מחמת מספר טעמים, ראשית כספו של המקבל לא נתרבה בעבור כך, שהוא העיקר בחיוב 'מעשר כספים', שכל מה שיש לפנינו, הזכות לצורך מוצרי מזון מחנויות מסוימות עד כדי שיווי סך מסויים, ובוה לא מצינו שצריך להפריש. ואין מקום לומר שמוצרי המזון הנקנים ונכנסים לרשותו כעת, יעשר את שיוויים, זאת אין לומר, ראשית מחלוקת היא באחרונים, אם יש צורך להפריש מחפצים הנכנסים לרשותו או שמא רק בכסף דווקא הונהג המנהג, וכן"ה דעת החזון אי"ש (דרך אמונה מתנ"ע פ"ז סק"ב, ובציון הלכה או"י ס"ז), ואם כן נמצא הדבר נתון בספק, ולרוב רובם של הפוסקים עיקר הפרשת מעשר כספים הינה מנהג טוב שקיבלו ישראל על עצמם, ולא יותר מכך, ואם כן ממילא דינו יהיה להקל. נוסף לכך מנהגו של עולם בין המפרישים, שלא להפריש מחפצים. ועוד יש לומר לגוף השאלה, שהרי לא קיבל מוצרים ממש, שבוה הוא שנחלקו הפוסקים, אלא ניתנה לו רק זכות הקניה בלבד, והן תמורתן. והעיקר בפטור ההפרשה, אחר דקיימל"ן שאם נותן מתנה מתנה את נתינתו בכך, שישתמש המקבל רק לצורך מסויים ולא זולת זאת, אסור הוא לשנות מדעתו, כמבואר בשלחן ערוך חשן משפט סימן רמ"א סעיף ה', [ועיין ביאור הדברים שם בסמ"ע סקט"ו]. וממילא אין לו לעשר, שאם עושה כן הרי הוא משנה מדעת הנותן. ויתירה מזו בנידוננו לא רק שמתנים זאת, אלא אף יותר מכך, אין כלל את היכולת לרכוש מוצרים אחרים, ואף במוצרי מזון עצמם שלתכלית רכישתם הונפקו תווים אלו, הוטלה עליהם מגבלה שלא להשתמש במוצרי מזון מסויימים. סוף דבר כתחילתו, שאין צורך לעשר שוויות תווים אלו.

באהבתה תשגה תמיד (משלי ה, יט)

כתוב באהבתה תשגה תמיד. מאי תשגה, פירש רש"י ז"ל תעסוק, ויש לפרשו כמשמעו תשגה לשון שגגה [עיין רמב"ם וראב"ד פרק י' מהלכות תשובה ה"ו] כמו וכי תשגו (במדבר ט"ו, כ"ב). ור"ל, מה השוגג עושה הדבר בלא דעת כי שוגג הוא ואין דעתו עמו, כך אתה מרוב החבה של הקדוש ברוך הוא ואהבת תורתו תהא שוגג מענייני העולם הזה והבליו, מפני שדעתך קשורה ברצון הבורא יתברך, כראשונים וכרשב"י ע"ה וחביריו זכר קדושים לברכה, דאתנשי מיניהו אורחא דבני נשא, כמ"ש בחידושי הזוהר פרשת שלח לך. וכמו שאמרנו כעניין חושק לתשוקתו שימות מרוב האהבה, כך צריך כל אחד לאהבת מלך מלכי המלכים ב"ה, וזו היא מעלתו שלאברהם איבנו ע"ה (כמש"כ בישעיה מ"א, ח') ורכב אלדיים המרכבה הרביעית (עמוד פ"ג).

מצינו עוד לרבי יחיא צאהרי זלה"ה שכתב, עת אמצאה דרוש והוא נעלם מאד עמוק וגם חתום אין לפתוח. ותחמוד נפשי חקירתו ואם אשגה בסוד נסתר אני בטוח. אמנם שגייתי לאל תערב והוא ירצה כחלב שי וכל ניוח עכ"ל [ספר המוסר מחברת הכ"ח (עמוד שמ"ו).

מקור דבריו מפסוק זה, עיין הקדמת רבי יהודה גופאן זלה"ה למנחת יהודה (עמוד י"ג).

(אהבת הקדמונים' להרה"ג שלמה אכלופי שליט"א)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב שלום בן דהים **צבטאני זצ"ל** נולד בצנעא בשנת ה'ת' היה מגולי גלות מוזע שהיתה בשנת ה'תל"ט. היה דיין בבניד בצנעא עד לפטירתו בשנת תע"ה. תנצב"ה.

גם בשעת האוכל קשה לו להיפרד מהחומש

התודה...

הברכה...

לכל התורמים הנכבדים, אשר בעילום שמם הם חפצים. יתברכו כלם משוכ עליה, אשר לו הברכה והתהילה. יאריך ה' ימיהם בטוב ושנותיהם בנעימים, ויפרו וירבו כנכבים אשר במרומים. וכל זרעם יהיו תלמידי חכמים גדולים, אשר את העולם בתורה ויראה כחמה מאירים. ויזכו כולם לכל מדה טובה ולשמחת בית שאננה, בגנין בית קדשינו ותפארתנו מהרה.

הערות הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל:

eo504150896@gmail.com

מתלמידי כיתה א'
בתפילה

תפארת בנים

ילדי הגנים מביטים מבעד לגדר על מדורת ל"ג בעומר, ופיהם בקול פותחים בשירים לכבוד התנא רשב"י. ולאח"מ נהנים שמהארטיקים מתקררים

בדרכיהם אתהלך....

ישועת ה' כהרף עין (ח"מ)

ויצאו מעמו בחרי אף כל היהודים, בוכים ומתאבלים על זאת הגזרה שנפלה עליהם פתאום. ויאמרו, אוי נא לנו כי חטאנו, כי חרפת אדם כל הנקרא בשם עברי. ואנה נלך ואנה נפנה לעזרה בעת צרה, למי ננוס ומי לנו.

ויצו האמאם את כל האומות, הכינו עצים כי אעשה כבשן ונשרפה לשרפה, והכינו מוטות וחבלים לחניקה, וחדרו סכינים וקרדומותיכם, כי למחר יעשה משפט ביהודים ויהיה מה שיהיה. ואת הילדה שלי תרחצו אותה ותטהרו אותה היטב, ושלשים אנשים מהסאדה יקראו אלתלאתיך אלגו ותרגום שלושים חלקים (מהקורען), ועל כל גז תאמרו כולכם ביחד, תורד אלי גתה אלנעימא, ופיהא ענבין ורמאנין וזותונן ופיהא מן כמר אלמומנין ואלמומנאת ואלטארשון ואלטארשאת ופיהא מן בנין ובנאת אלחור ותרגום תובא אל גן עדנה ויש בו ענבים ורימונים וזיתים ויש בו מיין המאמינים והמאמינות, והחרשים והחרשות וכו'. ועשו לה מצבה, ואמרו לה ונקיתי דמה מהיהודים. וכל צוררי היהודים ששו ושמתו, אמרו קרבה עת פקודת שונאי ישראל, כי המלך עלתה חמתו ביהודים להכחידם מן הארץ, ולא יזכר שם ישראל אלטבתו עוד, ימח שמם מן העולם.

והיהודים הלכו אל ביתם בשמעם את דבר המלך ודתו וחמתו וחרון אפו עליהם. חגרו שקים, ותהום כל העיר, ויחזיקו בבגדיהם ויקרעו אותם. ויצדיקו את הדין ויאמרו כולם פה אחד, ברוך דיין האמת. קרבה עלינו עת פקודתנו, מי יושענו, מי יצילנו, ה' אל נא תשת עלינו חטאת אשר נואלנו ואשר חטאנו. ואם נתחייבנו חס ושלוש כליה, הן בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, למה תמסרנו ביד האויב להתעולל בנו, למה נמות לעיניך, נשינו וטפנו יהיו לבז. מי יתן מותנו ביד ה'. עשה למען תינוקות, עשה למען וכו'.

המשד אי"ה בל"ג בשבוע הבא

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה